

ת"פ 49956/03/15 - מדינת ישראל, מחלקה משפטית ארצית לתיקי מכס ואח'... נגד יוסי מלול, חיים כהן, יצחק מיכאל אבוחצירא, שרון ענקי, יצחק אייל מרצי, טל מרצי, עדי מרצי ואח'...

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 49956-03-15 מדינת ישראל ואח' נ' מלול ואח'
בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

בעניין:

1. מדינת ישראל
2. מחלקה משפטית ארצית לתיקי מכס
- ע"י ב"כ עו"ד עמיחי חביביאן- פמ"ד (פלילי),
ועו"ד ליאת ברזילי- יח' משפטית ארצית לתיקי מכס - רשות המיסים

נגד

1. יוסי מלול
- ע"י ב"כ עוה"ד ירון ברזילי ועו"ד שמעון חוג'ה
2. חיים כהן
- ע"י עו"ד אהרון רוזה ועו"ד אורן בועז
3. יצחק מיכאל אבוחצירא -
ע"י ב"כ עו"ד לימור הלוי
4. שרון ענקי
- ע"י ב"כ עו"ד חימי
5. יצחק אייל מרצי
6. טל מרצי
7. עדי מרצי
8. נטע מרצי
- ע"י ב"כ עו"ד אשר אוחיון
9. ישקול (מחסני ערובה) בע"מ
(הבעלים הנאשם 1)
10. רביד. א ניהול בע"מ
(הבעלים הנאשם 3)
11. ח.י.א שירה מסחר בע"מ
(הבעלים הנאשם 2)
12. מאי. זיע בע"מ
(הבעלים הנאשם 3)
13. טים שרותי מכס בע"מ
(הבעלים הנאשמת 7) - באמצעות ב"כ
עו"ד זינגר
14. חי מחסני ברזל בע"מ
(הבעלים הנאשמים 1 ו- 2)
15. בירמידה משקאות בע"מ
(הבעלים הנאשמת 8) - באמצעות ב"כ
עו"ד זינגר הנאשמים

>

החלטה

עמוד 1

1. לפניי בקשה לפי סעיף 150 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**חסד"פ**"), לביטול כתב אישום או לתיקונו, בעקבות טענות מקדמיות שנטענו לפי סעיף 149, הכל כפי שיפורט להלן.

רקע ותמצית טענות הצדדים

2. עסקינן בכתב אישום המכיל שישה אישומים, כנגד חמישה-עשר נאשמים, מהם שמונה אנשים פרטיים ושבע חברות. על פי האמור בכתב האישום, בתמצית, בין השנים 2009-2014 פעלו הנאשמים להברחת משקאות אלכוהוליים לארץ, תוך השתמטות מחובת תשלום מיסים בסכום שלמעלה מ-36,000,000 ₪, בגין ייבוא בהיקף נרחב. עוד נטען בכתב האישום, בין היתר, שמרבית מהמעשים התבצעו תוך הסתרה וניצול מעמד הנאשמים בחברות שבבעלותם. בכתב האישום קיימים אישומים נוספים כנגד חלק מהמעורבים בפרשה, שלא נוגעים, באופן ישיר, לפרשייה המתוארת לעיל.

האישום הראשון עניינו עבירת מקור של קבלה במרמה של רישיון למחסן ערובה תוך הסתרת ביצוע עבירות מכס, רישיון שהוא בבחינת רכוש אסור לפי חוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: "**חוק איסור הלבנת הון**"); **האישום השני** עניינו עבירות המכס שבוצעו, כנטען, על ידי הנאשמים השונים כמפורט שם; **האישום השלישי** מתייחס למכלול הפעולות המיוחסות לנאשמים השונים שם, במטרה להסתיר את אשר נעשה, כנטען, ברכוש האסור; **האישום הרביעי** עניינו עבירות על חוק מס ערך מוסף שבוצעו על ידי הנאשמים 1 ו-2 ואשר אינן קשורות לפרשה המתוארת באישומים הקודמים; **האישום החמישי** עוסק בעבירות על חוק מס ערך מוסף על ידי חלק מהנאשמים וכן בעבירות סחיטה ואיומים על מנת ליצור מנגנון של העלמת מס; **האישום השישי** עניינו הדחה בחקירה על ידי הנאשם 3, כנטען, בהקשר לאישומים השני והשלישי.

3. בדיון שהתקיים לפניי ביום 26/10/2015 טענו הנאשם 1 והנאשמים 5-8 מספר טענות מקדמיות, באמצעות באי כוחם.

ב"כ הנאשם 1 טען, כי כתב האישום נגוע בפגמים מהותיים וכי הותרת כתב האישום על כנו, ככתבו וכלשונו, מסב נזק רב למרשו, שכן הוא אינו יכול להתגונן במתכונתו זו. הפגמים הנטענים הנם שלושה במספר: האחד, המאשימה מאשימה את הנאשם 1 פעמיים בעבירה של הלבנת הון, גם באישום הראשון וגם באישום השלישי, בגין אותה מסכת עובדתית, זאת בהקשר למחסן שהתקבל במרמה, כנטען. כמו כן, טען הסנגור כי קיימת חפיפה בין סעיף 3 לפרק העובדות שבאישום השלישי לבין המפורט בסעיפים 8-12 לאותו האישום. השני, באישום השלישי, בסעיף 7, מואשם הנאשם 1 במסכת עובדתית שאיננה נוגעת לו. הפגם השלישי, וזהו הפגם שטען לקיומו גם סנגורם של הנאשמים 5 עד 8, הוא שכתב האישום מנוסח באופן עמום וכוללני ולא ניתן ללמוד ממנו מה חלקו של כל נאשם בכל אחת מהעבירות המיוחסות להם, ובעיקר הדברים אמורים ביחס לאישום השני.

טענה נוספת שהעלה הנאשם 1 הנה, כי המאשימה לא פירטה בכתב האישום ולו עובדה אחת, המקימה את עבירת ההברחה המיוחסת לו וכי לכן, כתב האישום כפי שהוגש איננו מגלה עבירה של הברחה בעניינו.

כאמור, ב"כ הנאשמים 5-8 הצטרף לטענת ב"כ הנאשם 1, בכל הנוגע לפגם השלישי דלעיל, שעניינו ניסוח כוללני ועמום של כתב האישום. טענה נוספת בפיו והיא כי יש להורות על הפרדת האישומים 4-6 מכתב האישום

שכן, אין המדובר באישומים הנוגעים לאותה פרשייה, ולא הוכח כי קיים "חוט מקשר" ביניהם.

כפילויות בכתב האישום:

4. הנאשם 1, כאמור, טען כי באישום הראשון והשלישי הוא הואשם פעמיים בגין אותה מסכת עובדתית לכאורה. על פי הנטען באישום הראשון, קיבל הנאשם 1 את הרישיון להפעלת מחסן הערובה על שמו באמצעות החברה בבעלותו, הנאשמת 9, חברת ישקול (מחסני הערובה) בע"מ (להלן: "ישקול"), וזאת מאחר והנאשם 2 הנו בעל עבר פלילי ומנוע מלקבל הרישיון כאמור, אך בפועל, הנאשם 2 היה שותף לבקשת הרישיון וכן שותפו לעסקים הנוגעים במרמה. עוד נטען, כי הסתרת היותו של הנאשם 2 שותף בבעלות ובניהול ישקול, נעשתה על מנת לעקוף את הוראות חוק המכס, ובמטרה להסתיר את הקשר שנקשר בין הנאשמים 1 ו-2 לביצוע עבירות המרמה. על פי כתב האישום, הרישיון מהווה "רכוש אסור" כהגדרתו בסעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון.

הנאשם טען, כי על סמך מסכת עובדתית זו הוא הואשם פעמיים, גם באישום הראשון וגם באישום השלישי, בעבירות של הלבנת הון.

5. ב"כ המאשימה טען, כי אין המדובר הוא בכפל אישום בגין מסכת עובדתית אחת, שכן האישום הראשון שונה במהותו מהאישום השלישי. על פי הנטען, האישום הראשון נוגע לעבירת המקור של קבלת דבר במרמה, שכן הרישיון להפעלת המחסן התקבל תוך מרמה והסתרה כאמור לעיל, ואילו האישום השלישי, מתייחס לעשיית פעולה ברכוש האסור, כאשר הרכוש האסור עליו מדובר שם הוא אותם טובין שהיה מצוי במחסן ואין המדובר הוא במחסן עצמו, או ברישיון להפעילו.

6. לאחר עיון בטענות הצדדים, דעתי הנה כדעתה של המאשימה. מעיון בשני האישומים, הראשון והשלישי, אכן עולה כי אין המדובר הוא באישום אחד, בגין אותה מסכת עובדתית.

באישום הראשון, עבירת הלבנת ההון נוגעת אך ורק לעשיית הפעולה ברכוש האסור, שהוא הרישיון להפעלת המחסן, שהתקבל במרמה, לכאורה. אולם, לא כך הדבר באישום השלישי. עבירת הלבנת ההון המתוארת באישום השלישי נוגעת לרכוש האסור שהנו הטובין המוברחים, קרי המשקאות האלכוהוליים, וכן הכספים ששימשו את הנאשמים לכאורה ברכישת הטובין. עם זאת, אני אכן סבור, כי הכותרת שצוינה בעמ' 17 לכתב האישום ושעניינה: "הלבנת הון בעצם הפעולה במחסן הרישוי שרישיון ההפעלה לגבי התקבל במרמה", הנה כותרת מטעה לעומת הרשום מייד לאחריה.

7. לפיכך, ולאור האמור לעיל, אני דוחה טענת הנאשם 1 בעניין טענת הכפילות בין האישום הראשון לשלישי. עם זאת, אי מורה על תיקון הכותרת כאמור, כך שתתאים למה שנכתב מייד לאחריה.

8. הנאשם 1 טען גם כי קיים כפל נוסף שכן, המפורט בכתב האישום בסעיף 3 לעובדות האישום השלישי חוזר על עצמו גם בסעיפים 8-12 לאותו האישום ולכן, המאשימה מייחסת לנאשמים מספר עבירות של הלבנת הון ביחס לאותן פעולות נטענות. ב"כ המאשימה לא השיב לטענה זו בדיון.

9. גם בעניין זה לא מצאתי כפילות בכתב האישום.

למקרא סעיף 3 לאישום השלישי עולה, כי המדובר הוא במעין סעיף פתיחה, שהתוכן שבו הנו כללי ואינו יורד לפרטי העבירות והעובדות הנטענות. לעומת זאת, סעיפים 8-12 לאישום השלישי נוקטים בלשון מפורטת יותר ביחס לעבירות הנטענות. מכל מקום, ככל שלא כך הדבר, וככל שיתגלה כפל בעבירות המיוחסות לנאשמים, באופן שהמאשימה מבקשת לייחס להם עבירות נוספות של הלבנת הון ביחס למסכת עובדתית זהה אחת, יוכלו הנאשמים לטעון לכך בסיכומיהם בתום פרשות הראיות.

10. לפיכך, אני דוחה בקשת הנאשם 1 להורות על ביטול או תיקון, כתב האישום בשל הטענה בדבר קיומן של כפילויות.

האשמת הנאשם 1 באישום השלישי במסכת עובדתית שאיננה רלוונטית לעניינו:

11. לטענת הנאשם 1, המאשימה ייחסה לו מעורבות בפעילותן של נאשמות 10-13 ("רביד, מאי זיע, חיא שירה וישב"-סעיף 7 לאישום השלישי), שאיננה רלוונטית בעניינו, ושטענה בכך שלא ייחדה לפעילות יתר הנאשמים בחברות אלה אישום נפרד.

בכותרת של סעיף 7 לאישום השלישי בכתב האישום צוין: **"הלבנת הון בעצם הפעילות העסקית בנאשמות (רביד, מאי זיע, חיא שירה וישב) אשר זהות השותפים בהם הוסתרה מרשויות המכס, ומהרשויות בכלל"**. לטענת הנאשם 1, מאחר והאישום השלישי מיוחס גם לו ובהינתן שאף לא אחת מהחברות בבעלותו או בהחזקתו, הרי שהיה מקום להפריד עניין זה מהאישום השלישי ולכלול אותו באישום נפרד רק כנגד המעורבים בדבר.

12. עינינו הרואות, לפחות לכאורה, כי בסעיף 7 לאישום השלישי, לא הוזכר שמו של הנאשם 1 כמי שעסק שפעילותן העסקית של החברות, הנאשמות 10-13, וכי מלבד שמם של הנאשמים 3, 2 ו-5 לא צוין עוד שמו של מי מהנאשמים האחרים. עניין זה יש בו **לכאורה** כדי לחזק טענת הנאשם 1, לפיה גם לשיטת המאשימה, אין לו חלק בפעילות העסקית של חברות אלו. יחד עם זאת, מאחר ושאר הסעיפים המצויים באישום השלישי נוגעים ומיוחסים גם לנאשם 1, אינני רואה מקום להורות על תיקון כתב האישום. מעורבותו של הנאשם 1 בפעילות העסקית באישום השלישי טעונה הוכחה, כשם שעל התביעה להוכיח כל טענה עובדתית כנגד הנאשם בהליך הפלילי. הותרת כתב האישום בעניין זה על כנו איננה גורעת מיכולתו, ובוודאי שלא מזכותו, של הנאשם לטעון, כי הסעיף שבו צוין עניין מעורבותו בפעילות העסקית של החברות לא מגלה אשמה כלפיו, ואינה גורעת אף מזכותו שלא להשיב לאשמה בגין מעורבות זו, ככל שיבחר לטעון זאת בתום פרשת התביעה. לפיכך ולאור האמור לעיל, אינני מקבל טענת הנאשם 1 בעניין זה.

ניסוח עמום וכוללני של כתב האישום:

13. כזכור, הן הנאשם 1, והן הנאשמים 5-8 טענו, כי כתב האישום נוסח באופן עמום וכי לא ניתן לחלץ את חלקו של כל אחד מהמעורבים בפרשה. לטענת סנגוריהם המלומדים, לא ניתן להתגונן מפני כתב אישום שלוט בערפל, והדבר

פוגע אנושות בעיקרון ניהול ההליך ההוגן.

ב"כ הנאשמים 5-8 תיאר את כתב האישום כ "סל גדול מאוד וריק לגמרי" וכן טען כי ככל שהמדינה יודעת פחות נתונים לגבי המקום והזמן, כך החובה שחלה עליה לפרט יותר את המעשים המיוחסים לנאשמים, הולכת וגדלה.

הנאשמים הפנו בבקשתם למספר קטעים בכתב האישום, בהם הניסוח שבחרה המאשימה כדי לתאר את העבירות ואת חלקם של הנאשמים, הוא עמום ונסתר. כך למשל, הפנו הנאשמים את בית המשפט לסעיף 2 לחלק הכללי באישום השני בכתב האישום, בו טוענת המאשימה, כי "**הנאשמים בעבירות המכס, פעלו כאמור, בצוותא חדא, בין ביחד ובין לחוד, להברחת הטובין ארצה, תוך עשיית מכלול רב של מעשי כזב, אשר יפורטו באישום זה**". לטענת הנאשמים, מניסוח זה לא ניתן להבין מי פעל להברחת הטובין ארצה, האם כל הנאשמים, והאם כל הזמן? האם לעיתים פעלו מקצת הנאשמים ולעיתים מקצתם האחר? ומה חלקו המדויק של כל אחד מהם?

דוגמא נוספת אליה הפנו הנאשמים מצויה בסעיף 4 לאישום השני בכתב האישום, בו צוין, כי: "**על מנת להסתיר את מעשי העבירות מעיני רשויות המכס, החליפו הנאשמים בעבירות המכס ו/או מי מטעמם, בין במעשה ובין במחדל, בצוותא חדא, בין ביחד ובין לחוד, את הטובין המוברחים**". הנאשמים שבו וטענו כי ריבוי החלופות בהן בחרה המאשימה כדי לנסח את כתב התביעה, לא מאפשר לנאשמים לדעת, כיצד סבורה המאשימה שבוצעו העבירות, על ידי מי, ובאיזה אופן. ניסוח זה, לטענת הנאשמים, חוזר על עצמו גם בסעיפים 5-6 לאישום השני.

לשם ההשוואה, מפנה הנאשם 1 לאישום השלישי, וטוען כי דווקא באישום זה נקטה המאשימה בלשון ספציפית יותר, כאשר טענה בסעיף 9 לאישום השלישי כי: "**במסגרת זאת, פעל הנאשם חיים כהן, בעבור כלל הנאשמים, ובאמצעות אחרים, להוצאתם ממחסן הערובה של כ- 10,000 בקבוקים מתוך הטובין המוברחים, והחלפתם בטובין שיוצרו בארץ, כאשר הוצאת הסחורות נעשית בשעות ערב, ולאחר שעות הפעילות של מחסן הערובה**". טענתו של הנאשם 1 הנה, כי על המאשימה היה לנגד דרך זו לאורך כל ניסוח כתב האישום.

לטענת הנאשמים, נוסחו העמום של כתב האישום הביא לכך שקיימות בו סתירות רבות. כך למשל נטען, כי בעוד שבסעיף 7 לחלק הכללי של האישום השני צוין, כי הנאשמים פעלו בכל הנוגע להברחה וההסתרה בצוותא חדא, בין ביחד ובין לחוד, הרי שמסעיפים 27-28 לאישום השני בכתב האישום עולה כי דווקא הנאשמת 4 היא זו שיצרה קשר עם הספקים בחו"ל, ניהלה עמם התכתבויות, קיבלה לידיה את חשבוניות הספק, שימשה כזרועו הארוכה של הנאשם 2 וכו'.

ב"כ הנאשמים 5-8 הוסיף וטען כי תהליך היבוא הנו מסודר, ברור וכולל הרבה מאוד שלבים, אולם מכתב האישום לא ניתן לדעת מה היה חלקו של כל נאשם בהליך היבוא כנטען. עוד טען הסנגור, כי המונח "בצוותא חדא" הוא משפטי לחלוטין ומהווה למעשה מסקנה משפטית ממערכת עובדתית, קרי, שקודם על המאשימה לספק את העובדות המתארות את דרך הפעולה של הנאשמים ורק לאחר מכן, לציין את המסקנה המשפטית לפיה פעלו הם "בצוותא חדא".

14. תוכן כתב האישום והפרטים שיש לכלול בתוכו, נקבעו בסעיף 85 לחסד"פ:

"כתב אישום יכיל -

(1) שם בית המשפט שאליו הוא מוגש;

(2) ציון מדינת ישראל כמאשים או שם הקובל ומענו;

(3) שם הנאשם ומענו;

(4) תיאור העובדות המהוות את העבירה, בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם;

(5) ציון הוראות החיקוק שלפיו מואשם הנאשם;

(6) שמות עדי התביעה". (ההדגשה איננה במקור - י.פ.א).

מעבר לאמור בסעיף 85 (4) לחסד"פ הרי שהלכה פסוקה היא, כי על כתב האישום להכיל את עיקרי העובדות המלמדות, כי נתקיימו בנאשם יסודותיה של העבירה, כהגדרתה בחוק. בספרו של יעקב קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק שני, כרך א', מה' מעודכנת, תש"ט-2009, עמ' 915, צוין כי:

"בפרשת העובדות מתואר "סיפור המעשה" של הפרשה נשוא האישום, כשתכלית התיאור היא כפולה: ראשית, ליתן לבית המשפט תמונה של ה"פרשה"- תוך שימת דגש על חלקו של הנאשם באחריות להתרחשותה- ולאפשר לו לקבוע על פיו את תחומי הדיון; ושנית, ליתן לנאשם תמונה של ה"עובדות" שהתביעה מתעתדת להוכיח- ומשכוחן תבקש להרשיעו בעבירות המפורטות ב"הוראות החיקוק"- ולאפשר לו בדרך זו להכין את הגנתו". (ראו גם: ע"פ 319/79 אליהו אטיאס נ' מדינת ישראל, לד' (2), 484).

יחד עם זאת, אין הדרישה היא, כי כתב האישום יהא כה מפורט עד שיכלול את מלוא הטענות העומדות בפיה של המאשימה, גם אלו המובאות באמצעות הראיות, העומדות בפניו של הנאשם והגלויות לו. ברע"פ 4484/92 סיריה רפאל נ' מדינת ישראל, מו' (5), 176, נדחתה בקשת הנאשם להורות על ביטול או תיקון כתב האישום, ונקבע כי: **"הסניגור המלומד טען לפנינו לראשונה, כי אין בכתב האישום פירוט מספיק. טענה זו אינה מקובלת עלי. כמובן, ניתן להוסיף ולפרט בכתב האישום עוד כהנה וכהנה ולהביא בו תיאור הכולל את כל שרשרת האירועים, כמפורט בעדויות, על כל דקדוקיה ותגיה. אולם המקובל הוא, שכתב האישום מביא את תיאור העובדות המהוות את העבירה (ראה סעיף 85(4) לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב]), ועל כן מביאים בכתב האישום את עיקרי העובדות המצביעות על כך שנתקיימו בנאשם יסודותיה של העבירה כפי שהוגדרה בחוק" (ההדגשה אינה במקור - י.פ.א).**

15. ומן הכלל אל הפרט: לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, נחה דעתי כי יש מקום לדחות הטענה המקדמית, לפיה כתב

האישום אינו מפורט דיו ושהוא לוקה בעמימות.

16. אכן, כתב האישום בחלקו הגדול אינו מפרט, ברחל בתך הקטנה, מהו המעשה, הפעולה, החתימה, המחדל, שיחת הטלפון, הפעולה הפיסית, ההוראה לאחר, וכיוב', אשר בוצעה על ידי כל אחד מן הנאשמים הרלוונטיים בכל אישום ואישום, והדברים אמורים בעיקר לגבי האישום השני השלישי. כתב האישום גם לא מפרט תאריכים של פעולות כאלה או אחרות, למעט תאריכים במסמכים שצורפו לכתב האישום.

17. יחד עם זאת, בבוא בית המשפט לבחון אם רמת התיאור העובדתי שבכתב אישום מספקת לתכנון הגנתו של נאשם ואם היא עומדת בדרישות החוק בעניין זה, יש להתייחס, לטעמי, לסוג העבירות והמעשים המיוחסים לנאשמים הרלוונטיים.

18. כך למשל, באישום השני, מייחסת המאשימה לנאשמים 1-7 ו-9-13, בין היתר, הברחה של משקאות אלכוהוליים. המאשימה אינה מציינת מה המעשה או המחדל שביצע כל אחד ואחד מן הנאשמים ומתי ביצע אותו, כחלק מפעולת הברחה. יחד עם זאת, נטען שהסחורה אוסונה במחסן יסקול, ועבירת המקור שבאישום הראשון מצביעה על הקשר בין הנאשם 1 (וגם הנאשם 2) לאותו המחסן, כנטען. בהמשך, מייחסת המאשימה לכל הנאשמים הנ"ל מעשה של החלפת הטובין במחסן יסקול. שוב, הקשר של הנאשם 1 למחסן זה נטען עובדתית באישום הראשון. המאשימה מייחסת לו את מעשה ההחלפה, כך גם לנאשמים האחרים. ככל שלא יעלה בידי המאשימה להצביע על חלקו של הנאשם 1 ושל כל אחד מהנאשמים האחרים, במעשי הברחה וההחלפה, באופן שהדבר יענה על מרכיבי סעיפי האישום הרלוונטיים, הן בפן העובדתי והן ביסוד הנפשי, יזוכו נאשם או נאשמים בדין באישומים אלה. אינני סבור כי יש צורך, במסגרת התיאור העובדתי בכתב האישום, לפרט פירוט נוסף מהי פעולתו של כל נאשם ונאשם במעשי הברחה וההחלפה ולא מן הנמנע כי אין ביכולת המאשימה להיכנס לפירוט כזה מהבחינה העובדתית. שוב, אם אשר יוכח לא יהיה בו כדי לענות על יסודות העבירה, יהיה מקום לזיכוי ולחלקי. אני סבור שדי בפירוט שניתן, תוך תיאור חלקו של כל אחד ואחד מן הנאשמים בפרשה ובכל אישום ואישום, כדי לאפשר לנאשמים להתגונן כראוי.

19. דברים דומים ניתן לומר בהתייחס ליתר הטענות, שעניין חוסר פרטים לגבי עובדת היותם של הטובין מוברחים ולגבי הוצאתם ממחסן יסקול. טענת התביעה היא שהנאשמים הם אלה שהסתירו והוציאו את הטובין. ככל שלא תוכיח התביעה, באופן הנדרש בסעיפי החוק הרלוונטיים, כי הנאשמים או חלק מהם נטלו חלק באותם המעשים של הסתרה והוצאה, ניתן יהיה לזכותם על פי דין. אוסיף כי העובדה שבקטעים מסוימים באישום השני (וגם במקומות אחרים בכתב האישום) קיים פירוט ספציפי יותר לגבי נאשם זה או האחר, לגבי פעולות שביצע (לדוגמא, כי כהן, מרצ'י ואבוחצירא פעלו במסגרת חברות מסוימות לבצע את הייבוא), אין פירוש הדבר כי המאשימה אינה מייחסת גם לנאשמים האחרים, כולל לנאשם 1, את פעולת הייבוא, על פי עובדות אשר אולי תוכחנה, ואולי לא, במסגרת פרשת התביעה. במילים אחרות, קיומו של פירוט לגבי נאשמים מסוימים, אין פירושו כי המעשים אחרים אשר תוארו בצורה כללית יותר, אינם מיוחסים ליתר הנאשמים. ובל נשכח: כי רוב רובן של העבירות, מיוחסות לנאשמים באישומים השונים בצוות חדא.

20. למקרא ומשמע טענות הסנגורים המלומדים, באי כוח הנאשמים 1 ו-5 עד 8 עלול אולי להתקבל הרושם כי כתב

האישום נעדר לחלוטין פירוט לגבי הקשר של מרשיהם להתרחשויות, לעבירות, לחברות המעורבות ולטובין - ולא היא. אדגים: סעיף 8, ע' 7 באישום השני מפרט את החברות ואת הנאשמים הקשורים אליהן, אשר על שמן הוגשו, כנטען, הרשימונים הכוזבים, חשבונות הספק ושטרי המטען, מצוין מיהם נותני שירותי עמילות המכס הנאשמים, ומי השולטים במחסן ישקול; בסעיף 11 בע' 7 מפורט שוב חלקם של הנאשמים 1 ו-2 במחסן ובחברת ישקול; סעיפים 18 עד 26 מתייחסים לכל אחת מהחברות הרלוונטיות, שלגביהן קיים פירוט בכתב האישום מה הפעילות שבוצעה על ידי כל אחת ואחת, תוך ציון בעלי זהות התפקידים בהן; סעיף 27 מתייחס לתפקידה של הנאשמת 4 בישקול והקשר שלה עם הנאשם 2; סעיפים 29 עד 37 מפרטים את הקשר של הנאשמים 5 עד 8 לחברת טים ומה היה תפקידים של כל אחד מהם באותה החברה ובפעולות היבוא; סעיף 44 מתאר את הגשת הרשימונים הכוזבים על ידי החברות השונות, ובעלי התפקידים בהן תוארו קודם לכן; באישום השלישי קיים תיאור מדויק לגבי הפעולות שבוצעו ומי ביצע כל אחת מהן ועבור מי.

21. עובדות אלה שפורטו, יחד עם תיאור חלקם של הנאשמים 1 ו-2 בעבירת המקור באישום הראשון, יחד עם כל התיאור העובדתי שבהמשך האישומים השני והשלישי והאישומים שבהמשך, יש בהם כדי להציג מסכת עובדתית מספקת, בנסיבות העניין, המאפשרת לכל אחד ואחד מן הנאשמים לדעת במה הוא מואשם ומפני מה עליו להתגונן. בל נשכח כי כל חומר הראיות מצוי מזה זמן בידי הנאשמים וסנגוריהם, ובוודאי יש בכך כדי להשלים את התמונה העובדתית אותה מבקשת המאשימה להציג בשלב מקדמי זה וכדי לאפשר לנאשמים להתכונן לשמיעת הראיות. ושוב אדגיש הדגש היטב את אשר ברור מאליו למעשה: המעשים המיוחסים לנאשמים השונים תוארו במידה המספקת לכתב אישום מסוג זה. גם הסנגורים ביקשו לציין כי אם אינם מצפים שהמאשימה תגיע לרזולוציה של תיאור הזה ושל שעת הזזה של ארגז טובין כזה או אחר. ככל שלא יעלה בידי המאשימה להוכיח עובדה כזאת או אחרת, או מסכת עובדתית שתוארה על ידה בכתב האישום ואשר הוכחתה היא תנאי להרשעה באחד מסעיפי האישום, תהא התוצאה, מן הסתם, זיכוי.

22. סיכומו של פרק זה הוא כי אין מקום להורות על ביטול חלקים מכתב האישום וגם אין מקום להורות על תיקון כתב האישום.

טענת הנאשם 1 לפיה העובדות המצוינות בכתב האישום לא מגלות כלפיו עבירה של הברחה:

23. באישום השני בכתב האישום מיוחסת לנאשם 1 וליתר הנאשמים עבירת הברחת טובין ארצה. בסעיף 1 לפקודת המכס (נוסח חדש) הוגדרה התיבה "הברחה" כ- "ייבואם של טובין, או ייצואם, או הובלתם לאורך החוף או דרך גבולות היבשה, בכוונה להונות את האוצר או לעקוף כל איסור, הגבלה או תקנה בענין ייבואם, ייצואם והובלתם של טובין כאמור, ולרבות כל נסיון לעשות אחד המעשים האלה בכוונה כאמור" (ההדגשה איננה במקור - י.פ.א.).

הנאשם 1 טען, כי לא הוצגה בכתב האישום מסכת עובדתית ממנה ניתן ללמוד כי הנאשם אכן ביצע עבירה של הברחה. עוד נטען, כי כאשר המאשימה תיארה את חלקו של כל אחד מהנאשמים בפרק הצגת העובדות, היא נמנעה, ולא בכדי, מלפרט את העובדות הנוגעות למעשיו של הנאשם 1.

הנאשם 1 הוסיף וטען, כי לא די בכך שהמאשימה ציינה את היותו של הנאשם 1 הבעלים של חברת ישקול, כדי לייחס לו את ביצוע עבירת ההברחה.

24. אכן, למקרא הפירוט העובדתי המקיים את האישום השני, הרי שלא מצוי בו פירוט ביחס לאופן שבו בוצעה ההברחה לפרטי פרטים. כמו כן, גם לא צוין מה היה חלקו של הנאשם במסגרת ביצוע המעשה "בצוותא חדא" כפי שנטען. קרי, היקף פעילותו של הנאשם 1 באשר לביצוע עבירת ההברחה איננה מפורטת, לכאורה. יחד עם זאת, בסעיף 8 לאישום השני צוין, כי: "המעשים בוצעו, בין היתר, באמצעות שלוש חברות יבואניות, בעליהן ומנהליהן ו/או מי מטעמם (נאשמים 2-5 ו- 10-12) שעל שמם הוגשו המסמכים הכוזבים לרשויות המכס וביניהם רשימונים, חשבונות ספק ושטרי מטען וכן, על ידי נותני שירותי עמילות מכס ו/או מי מטעמם ו/או על פי הנחייתם (נאשמים 5-7 ו-13) ועל ידי מחסן ישקול (נאשמת 9), בשליטת בעליו ומנהלו הרשום (נאשם 1) ומנהליו בפועל (נאשמים 1-2).

הנה כי כן, שמו של הנאשם 1 צוין בכתב האישום, כמי שבאמצעותו, לכאורה, בוצעו עבירות ההברחה. נכון הוא, שחלקו של הנאשם 1 טרם התברר, אולם אינני סבור כי זהו השלב שיש לבררו. (ובעניין זה ראו גם בהרחבה הדיון בפרק הדן בעמימות - לעיל).

טענת הנאשם לפיה לא הונחו עובדות המקימות את עבירת ההברחה הנטענת, הנה טענה שראויה להיטען, אך טרם בשל המועד לכך.

בקשת הנאשמים 5-8 להורות על הפרדת אישומים:

25. הכלל הנוגע לצירוף אישומים נקבע בסעיף 86 לחסד"פ, אשר קובע כי:

"מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת; בצירוף אישומים כאמור מותר, על אף כל דין אחר, לצרף לאישום בבית משפט מחוזי גם אישום בעבירה שאינה פשע".

סעיף 88 לחסד"פ קובע, כי: **"בית המשפט רשאי, בכל שלב שלפני הכרעת הדין, לצוות על הפרדת המשפט באישום פלוני שנכלל בכתב האישום, או על הפרדת משפטו של נאשם פלוני שהואשם עם אחרים".**

26. הנאשמים טענו, כי מאחר ולא מתקיימת אף לא אחת מהחלופות שנקבעו לצירוף אישומים, הרי שיש להורות על הפרדת האישומים 4-6 מכתב האישום בתיק זה.

27. המשיבה טענה, כי בהינתן שאותה יחידה חוקרת שחקרה את הנאשמים מצאה כי יש להאשים את חלקם גם באישומים אלה, הרי שיש להותיר את כתב האישום על כנו ולא להורות על הפרדת האישומים. כמו כן, נטען כי אותם עדים שיעידו ביתר האישומים, צפויים להעיד באישומים 4-6 וככל שנחיצותו של מי מהנאשמים לא תידרש לדיון

באישומים 4-6, ניתן יהיה לפטור אותם מחובת ההתייצבות, כך שהדבר לא צפוי להביא לסרבול ההליך אלא ליעילותו.

28. לאחר עיון בטענות הצדדים, אני סבור כי אין להורות על הפרדת האישומים. לכאורה, אין המדובר באישומים שהוגשו בגין אותן עובדות או סדרת מעשים המהווים פרשה אחת. יחד עם זאת, אני סבור כי בהחלט ניתן לראות באישומים הנוספים כמבוססים על עובדות דומות לאלו שמתוארות ביתר האישומים שהוגשו בגין הפרשה העיקרית. אפרט.

29. האישום הרביעי, עוסק בכך שהנאשמים 1-2 ניכו מס תשומות בסך ₪ 2,533,688 באמצעות חברה שהוקמה על ידם, היא הנאשמת 14. על פי הנתען, הנאשמים ניכו את מס התשומות בהסתמך על 60 מסמכים הנחזים להיות חשבוניות מס על שם 5 עסקים שונים, וזאת מבלי שהתקיימה כל עסקה לגבי החשבוניות שהוצאו.

ניתן לומר כי אישום זה עוסק בעובדות דומות בהתייחס לנאשמים 1 ו-2, שכן גם באישום זה וגם באישומים האחרים, מיוחסת לנאשמים הטענה כי חברו וניצלו מעמדם בחברה שבבעלותם לצורך ביצוע העבירות וכן, שהעבירות בוצעו במהלך הפעילות העסקית של אותן החברות. נכון הוא, שאין המדובר באותה החברה ובאותם האישומים ולמעשה גם אין חולק שאין המדובר בעבירה שבוצעה כחלק מהפרשה העיקרית, אולם קווי הדמיון בין העובדות המקימות לכאורה את כל אחת מהעבירות והאישומים, בהחלט ניכרים.

30. האישום החמישי עוסק בכך שהנאשמים 2,5,6,8 סחטו באיומים את מר ארז אלקולומברה, בנו של עובד מכס אילת, והורו לו לבצע עבורם החתמות כוזבות ע"ג חשבוניות מס בחותמת "אזור סחר חופשי באילת" החשבוניות שהוחתמו הן חשבוניות שהופקו על ידי הנאשמת 15 ובהן פורטו מכירות טובין מסוג משקאות אלכוהוליים לבית העסק "ריפר קפה" באילת, וזאת על אף שבפועל לא סופקו בגין חשבוניות אלו הטובין המפורטים בהן.

גם אישום זה דומה בעובדות המפורטות בכל הנוגע לדרכי הפעולה של הנאשמים באמצעות חברות שבבעלותם. כמו כן, אין להתעלם מכך, שגם באישום זה, עסקו הנאשמים, לכאורה, בהעלמות מס והלבנת הון באמצעות משקאות אלכוהוליים. נוכח העובדות הדומות כאמור, אינני רואה מקום להורות על ביטול צירוף האישום החמישי כאמור.

31. ביחס לאישום השישי, לא יכול להיות כל ספק בדבר היותו קשור ב"חוט מקשר" לפרשה העיקרית אשר נדונה בכתב האישום. האישום השישי (מתוך טעות מצוין כאישום שביעי בכתב האישום) עוסק בטענה לפיה הנאשם 3 הנחה את מר מיכאל מוריס אביטבול, שהיה מבצע עבורו שיווק של המשקאות האלכוהוליים, אשר היו מאוחסנים במחסן "ישקול", למסור גרסה שקרית בחקירתו במשטרה, בדבר ייבוא המשקאות האלכוהוליים ארצה ובדבר מעורבותו של הנאשם 3 והנאשמים האחרים כמי שהיו הגורם המייבא והבעלים של אותן המשקאות, לכאורה.

החקירה בגינה נחקר מר מיכאל הולדתה בהתגלותה של הפרשה העיקרית בכתב אישום זה. ברור הוא, שחלק מבירורו של האישום השישי יהיה כרוך גם בבירור מעורבותו של הנאשם 3 בייבוא המשקאות האלכוהוליים וכן בעבירות הנלוות המיוחסות לו על רקע היבוא הנתען. במצב דברים זה, אני סבור כי הפרדת האישומים יביא לבזבוז זמן שיפוטי רב ולפגיעה ביעילות ניהול ההליכים.

32. סוף דבר, אני דוחה הטענות המקדמיות שטענו הנאשמים.

המזכירות תעביר עותק החלטה זו לצדדים וכן לידיעת כב' הנשיא, השופט ס' אלון, אליו הופנו הצדדים להליך גישור.

ניתנה היום, ט"ו חשוון תשע"ו, 28 אוקטובר 2015, בהעדר
הצדדים.